

κράζει αἴφνης ἀμύσταξ νεανίας, ὀρμῶν πρὸς καταδίωξιν τῆς ἀγνότητος.

— Ἄ! αὐταὶ εἶναι; ἀναφωνεῖ εἰς κομψευόμενος, στύλος τῆς λέσχης, σπεύδων πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, οἱ νέοι ἀρχίζουσι νὰ διασπῶσι τὰς σειρὰς καὶ νὰ τρέχωσι πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἀγνώστων ἐκείνων καλλονῶν, ὧν κυρία ἐνασχόλησις εἶναι νὰ κινῶσι τὴν περιέργειαν τῶν ἀνδρῶν, χωρὶς ν' ἀποκαλύπτωσι τὴν μορφήν καὶ νὰ τοὺς κατορθῶνουν ν' ἀγοράζωσι γλυκίσματα δι' αὐτὰς ἀπὸ τὸν Ζαχαράκη, τὸν Σόλωνα τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀλλὰ Σόλωνα κακόν, τοῦ ὁποίου οἱ νόμοι εἶναι μετρίως γλυκεῖς. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ σειραὶ διασπῶνται ἐντελῶς, οἱ θεαταὶ μιγνύονται μὲ τοὺς προσωπιδοφόρους, τὸ *Λιστόν* λαμβάνει ζωὴν, τὰ ἐπεισόδια πληθύνονται, ἡ *τρέλλα* βασιλεύει. Πᾶν συγγέεται, αἱ φωναὶ μεταβάλλονται εἰς θόρυβον ἀόριστον, οἱ ἄνθρωποι φαίνονται ὡς σωρὸς ὄντων ἀλλοκότων, ποικιλοχρῶν, σωρὸς κινούμενος, συνωθούμενος, προχωρῶν, ὀπισθοδρομῶν καὶ διαγράφων μεάνδρους φανταστικούς.

... Φεῦ! αἱ εὐχαὶ τοῦ κόσμου τούτου οὐδέποτε εὐρίσκουσιν ἀκράσιν ἐπάνω ὁ κωδονοκρούστης τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, τοῦ θαυματουργοῦ προστάτου τῆς νήσου, ἀπεφάσισε νὰ κάμη καὶ αὐτὸς τὸ θαῦμά του, διὰ τοῦ ὁποίου ὅμως καθόλου δὲν εὐχαρίστησε τοὺς θαμῶνας τοῦ *Λιστόν*. Διέψευσε τὴν γαλλικὴν παροιμίαν «μέθυτος ὡς κωδονοκρούστης», καὶ ἀκριβῆς καὶ τακτικὸς εἰς τὸ καθήκον του, ὡς δανειστής ἀπέναντι χρεοφειλέτου, δίδει τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως, ἀναβάλλων διὰ τὰς ἐρχομένας Ἀποκρέω τὰς ἀτελεῖς ἐρωτικὰς διακηρύξεις καὶ τὰς διακοπείσας αἴφνης σχέσεις.

Πολλοὶ ἐκ τῶν σχέσεων αὐτῶν ἐπαναλαμβάνονται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν *cavalichina*, ἀλλ' ἡ *cavalichina* δὲν εἶναι ὁ χορὸς τῆς *Opera* τῶν Παρισίων καὶ δὲν ἀξίζει ν' ἀφιερῶσμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐσπέραν μας. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ... ἀλλὰ μὴ καταπατῶμεν τὰ δικαιώματα τοῦ δευτέρου Δελτίου.

Γνωρίζω ὅτι σὰς ὑπέδειξα κατ' ἀρχὰς δεῖπνα Γαργάντουα καὶ εὐθυμίας Τριμαλκίου παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῦ Ἀλκινόου· ἀλλὰ τί νὰ γείνη; Εἶχον βασισθῆ ἐπὶ τῆς ἐγνωσμένης καλῆς των διαθέσεως, λησμονήσας τὴν πολιτικὴν ἥτις ἐφέτος λυμαίνεται πανταχοῦ τὸ κράτος τῆς ἡδονῆς. Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν εὐέλπιδες τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑνώσεως.

ΑΛΘΩΤΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * * Νεανίς τις καλῆς καὶ ἐντίμου οἰκογενείας, ἀναφέρει Ἀμερικανικὴ τις ἔφημερις, μνηστικῶς μὲ νέον τινὰ λοχαγὸν τοῦ συντάγματος τῆς Μασαχουσέτης, ἐδέχετο τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ μνηστῆρός της ἀπερχομένου εἰς τὸν πόλεμον. Λυπηρὸς ἦτον ὁ ἀποχωρισμὸς καὶ ὁ νέος ἀξιωματικὸς μὲ ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν του, ἔχυσε πικρὰ δάκρυα ἀποχωριζόμενος τῆς ἀγάλης τῆς φίλης του. Ἴσως ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπαυιδῶσιν ἀλλήλους! Ὁ λοχαγὸς ἀπετέλει μέρος τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Μακλελλάνου στρατοῦ, τοῦ διαταχθέντος νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς πρωτεύουστος τῶν ἀθηνωτικῶν, καὶ κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην μάχην, διακριθεὶς διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἔλαβε συγχαρητήρια παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του, προβίβασθεις συνάμα εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου. Σφαῖρα ὅμως πυροβόλου μὴ φεισθεῖσα τῆς νεότητός του, οὔτε τὸν διακαῆ πρὸς τὴν μνηστὴν ἔρωτά του σεβασθεῖσα, διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ταγματάρχου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος, ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων, παρεῖχε δείγματα τοῦ δικαίου προβιβασμοῦ του.

Ἡ φήμη πενθίμως ἐσάλπισε, καὶ τοὺς λυπηροῦς της φθόγγους ἐπανάλαβεν ἡ ἡχὴ τῆς Βοστώνης. Οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι ἐλυπήθησαν, ἡ δὲ μνηστὴ του μὴ δυναμένη νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ταύτης ὁμοίαζε πρὸς φρενοβλαβῆ, καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰς παρηγορίας τῶν γονέων καὶ φίλων της ἔλεγεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ ἐκείνον τὸν ὁποῖον περιπαθέστατα ἠγάπησε. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ καταιγὶς αὕτη τοῦ πάθους καὶ τῶν δακρύων ἐκόπασε, καὶ φαινομένη γαλήνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος. Οἱ γονεῖς της ἀπέβαλον πάντα φόβον περὶ τῆς θυγατρὸς των καὶ ἀμέριμοι ἠσύχαζον· ἀλλὰ πρῶϊαν τινὰ ἡ νεανίς ἐγένετο ἄφαντος, καὶ οἱ συγγενεῖς της ἀδυνατήσαντες μ' ὅλας τὰς ἐρεύνας ν' ἀνακαλύψωσι τὴν διεύθυνσίν της ὑπέθεσαν ὅτι ἠτύχησεν ἐν τῇ θάλασσῳ, καθόσον μάλιστα ἀλιεῖς τινες εἶπον ὅτι, κατὰ τινὰ νύκτα παρετήρησαν νεάνιδα ῥιφθεῖσαν ἀπό τινος βράχου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι προσπαθήσαντες δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὴν σώσωσιν ἀπὸ τὰ λυσσώδη κύματα τὰ ὁποῖα τὴν κατέπιον.

Μακρὰν ὅμως ἦτο τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν συγγενῶν καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἀλιέων. Ἡ ἡρώϊς μας ἀπολιποῦσα τὴν ἀγαπητὴν της οἰκογένειαν, ὥμωσε περιφανῶς νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον ἐκείνου τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπησε!

Ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ τῶν τηλεβόλων, κατὰ φωνικὴν τινα μάχην ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Βιργινίας καὶ μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν παρετρεῖτο νεανίας ὡς φάσμα τὰς φάλαγγας διατρέχων, οὗ τινος τὸ πρόσωπον καίτοι ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς πυρίτιδος, εἰκότιζε γλυκεῖαν γυναικὸς φυσιογνωμίαν. Ἐφαίνετο ὡς ἀναζητῶν τὸν θάνατον καὶ ἀτάραχος μεταξὺ τῶν πτωμάτων, ἀνεβρίπιζε τὸ θάρρος τῶν συστρατιωτῶν του διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς καλλιφθόγγου φωνῆς του. Οἱ ἀρχηγοὶ του ἐπισήμως τῷ ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστήσεις των καὶ τὸν ἀντήμειψαν διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχίου. Εἰς τὴν ἐπομένην μάχην ὁ γενναῖος ὑπαξιωματικὸς ἐπολέμησεν ὡς πιστὸς πατριώτης ὑπὲρ τῆς ἐθνικότητός του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ στήσῃ τὴν σημαίαν τῶν ἠωμένων πολιτειῶν εἰς ἀθηνωπικόν τι πρόχωμα ἡχμαλωτίσθη μεθ' ὄλων τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνδρῶν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ αἰχμάλωτοι ἀπήρχοντο εἰς τὰς ἐστίας των, ἀπολυθέντες ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τοῦ νὰ μὴ λάβωσι πλέον τὰ ὄπλα.

Ὅποια ἡ χαρὰ τῆς ἐν Βοστώνῃ οἰκογενείας ὅταν ἀνεγνώρισεν ὑπὸ τὰ κατὰ τρωτα ἐνδύματα τοῦ νέου λοχίου τὴν ἀγαπητὴν κόρην, τῆς ὁποίας τὸν ἄωρον ἐθρήνει θάνατον!

Ἡ ἥρωίς μας ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐπαίνους τοὺς ὁποίους ἐπέσυραν αὐτῇ ἡ πατριωτικὴ τῆς διαγωγὴ. ὁ ἀγνός της ἔρωσ καὶ ἡ ἀνδρεία. Σήμερον ὁ νέος Ἀμερικανὸς λοχίας μετεβλήθη εἰς ἀξέβραστον καὶ χαρίζεσσαν κόρην, ἣτις ἀείποτε εἶναι μελαγχολικὴ, ὡς ἀπαύστως ἀναπολοῦσα ἐκείνον ὅστις πλέον δὲν ὑπάρχει.

* * Ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων μελημάτων τῆς Χρυσάλλιδος εἶναι καὶ θὰ ἦναι αἱ εἰκονογραφαί. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ εἰς τὸ φύλλον τοῦτο δημοσιευμένον σχεδιογράφημα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐντελῶς ἰθαγενές, ἔργον ἐνός τῶν συντακτικῶν τῆς Χρυσάλλιδος, τοῦ Κ. Γ. Μαυρογιάννη, ξυλογραφηθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Σκιαδοπούλου. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου δὲν προσθέτομεν τίποτε, διότι τοῦτο θὰ λαλήσῃ εὐγλωττότερον ἡμῶν.

* * Ἐλθετός τις τραπεζίτης, φίλος θερμὸς τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀπεβιδιάσθη, λέγει γαλλικὴ τις ἐφημερίς, εἰς τὴν Ἀφρικὴν πρὸς ἀνεύρεσιν βωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Εἶχεν ἤδη κάμει ἀξιολόγους τινὰς ἀγοράς, ὅτε ἔφερον αὐτῷ πλάκκ, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι ἐχρησίμευσέ ποτε ὡς λίθος ἐπιτύμβιος. Ἡ πλάξ ἦτον ἐνεπίγραφος, καὶ οἱ χαρακτῆρες, οὔτινες ἄλλως διετηροῦντο κάλλιστα, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐ-

γούστου. Ἴδου ὅποια ἦτο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφή:

C. ELL.

A. RI. U. S. PO.

LK. A. M.

IN.

VEN. T

A. V

I

T. E

T. NON. D.

EC.

O. R. A.

BI

T

UR.

Ὁ σοφὸς μας ἀρχαιολόγος ὠχρίασεν ὀκτὼ ὄλας ἡμέρας προσπαθῶν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἀλλ' ὅσον περισσότερο κατεγίνετο εἰς τοῦτο, τόσῳ ὀλιγότερον κατῴρθου νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐσυλλογίσθη νὰ προσδράμῃ εἰς τινα σφόν, ὅστις παρατηρήσας μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιγραφὴν, ἐκίνησε μετ' ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπε· « θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνώσω τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην; Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, ἀπήντησεν ὁ φιλάρχαιος τραπεζίτης. — Ἀκούσατέ την·

Cellarius polkam inventavit et non deco-
[rabitur.

ὅπερ μεταφραζόμενον δηλοῖ

Ὁ Κελλάριος ἐπενόησε τὴν πόλκαν καὶ ὅμως δὲν
[ἔλαβε παράσημον.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, πρὸς λύσιν τοῦ αἰνίγματος, τίποτε ἄλλο δὲν ἔπραξεν ὁ ἐξηγητὴς, εἰμὴ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπάσας τὰς στιγμάς, καὶ νὰ συναψῇ τὰ γράμματα, ὅσα ἐδύναντο φυσικῶς νὰ συναφθῶσιν.

Ὅθεν εἰδοποιούμεν τοὺς ἡμετέρους ἀρχαιολόγους νὰ προσέχωσι τοῦ λοιποῦ μὴ αἰ στιγμαὶ τῶν ἐπιγραφῶν των σκοτιζοῦσι τὴν ἐννοιαν, ἣτις ἄλλως, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν, θὰ ἦτον ἀπλουστάτη.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Λύσις τοῦ 2ου Αἰνίγματος.

« ΜΕΛΑΟΝ. »

ΑΙΝΙΓΜΑ 3.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι μολπὴ.

Τῆς μουσικῆς γλυκεία,

Τὸ δευτέρον μου ἀριθμὸς

Ἐμπεριέχων ἴα.

Τὸ ὄλον μου; ἴα. μολπὴ,

Οὐδ' ἀριθμὸς δὲν εἶμαι·

Ἄλλ' εἶμαι πόλις, εἰρέ με,

Ἐπὶ τοῦ χάρτου κείμεαι.

ΣΦΙΓΞ.